

Türkiye Komünist Partisi 2022 Türkiye Olağanüstü Konferansı YOL HARİTAMIZ

BİR ADIM DAHA İLERİ

Bütün kötülükler AKP ile başlamadı.

Ama AKP iktidarı bu halka büyük kötülükler yaptı.

Hatırlayalım.

Piyasa tanrısına tapan iktidarın marifetleri

“Tüccar siyaset yapacağız” diyordu açık açık çiçeği burnunda AKP iktidarının lideri Tayyip Erdoğan. Yıl 2003’tü bunu dediğinde, “örneğin” diye ekliyordu, “ormanları satışa çıkaracağız”.

Patronlar çok mutluydu, emperyalist ülkeler ellerini ovuşturuyordu. Zaten bunun için teslim etmişlerdi ülkeyi AKP karanlığına. Paranın-sermayenin ele geçirmedeği hiçbir şey kalmamalı, bütün toplumsal zenginlik ve kaynaklar sömürü ve talana açılmalıydı.

Tüccar siyasetçi Erdoğan ve ekibi ormanları, kıyıları, madenleri, dereleri, akla gelebilecek her şeyi satmaya başladı.

Yetmedi, “devlet ticaret yapar mı hiç” diye buyurdu. Siyasetçinin tüccarlıkla övündüğü ama devletin fabrikasının, satış mağazasının, çiftliğinin olmasının günah sayıldığı bir düzen kuruluyordu.

Babalarının malı gibi sattılar, Sümerbank’ı, TÜPRAŞ’ı, PETKİM’i, Et Balık Kurumu’nu, Süt Endüstrisi Kurumu’nu, Telekom’u, SEKA’yı ve irili ufaklı yüzlerce kamu kuruluşunu.

Patronlar çok ama çok mutluydu, emperyalistler ellerini ovuşturmayı bırakmış AKP’yi çilginca alkışlamaya koyulmuştu. Büyüleyici bir atmosfer oluşmuş, bir kısım “solcu” da kendini kaptırmıştı. “Asker devlet” yerini “tüccar siyaset”e bırakıyor, Türkiye demokratikleşiyor, özgürleşiyordu.

Halbuki Türkiye özgürleşmiyor, hızla özelleşiyordu!

Türkiye Komünist Partisi AKP'nin işçi sınıfını daha da köleleştirmek için çalıştığını ilk günden söyledi. “AKP’yi istemiyoruz” diye kampanya yapıyor, mitingler düzenliyordu. “Siz devrimci değilsiniz, AKP sizden daha devrimci” diyordu AKP destekçisi “solcu”.

Türkiye Komünist Partisi “özelleştirmeler vatana ihanettir, yargılanacaksınız” afişleri yapıyordu ülkenin her yerine. “Özel sektörün güçlenmesi faşist devleti zayıflatacak, siz faşistsiniz” diye yaygara koparıyordu “solun AKP’cisi”...

İddia oydu ki, AKP yok pahasına sattıkça ülkeye demokrasi geliyordu, memleketi uluslararası tekellerin yağmasına açtıkça, özgürleşiyorduk!

Özelleştirilen işletmelerde çalışan emekçilerin, onların sesi olan TKP ve diğer devrimcilerin mücadelesini susturmak için kurulan liberal koronun önemli bir kısmı şimdi “Saray rejimi”ni yıkmak için çağrılar yapıyor.

2000’lerdeki tüccar siyaset bugün halkımıza ekmeğe, süte, meyveye, sebzeye, yağa, benzine, tuvalet kağıdına yapılan zam olarak geri dönüyor. Şişen doğalgaz, elektrik, telefon faturalarının arkasında özelleştirmeler, gözünü kâr hırsı bürümüş yağmacı patronların açgözlülüğü yatıyor.

Tüccar siyaset, bir yandan memleketin her bir karışını yağmalarken bir yandan da işçi ve emekçiler sesini çıkarmasın diye önlem alıyordu.

Sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma, esnek üretim, emeklilik yaşının yükseltilmesi, hakkını arayan işçilerin polis ve jandarma marifetiyle bastırılması gerçek ücretleri düşürüyor, çalışma saatlerini artırıyor.

AKP iktidarı yoksullaşan halka yardım diye sadaka dağıtarak onları kendisine bağlarken bir yandan da yurttaşlarımızı borçlandırarak onların geleceklerini çalıyordu.

“Borç yiğidin kamçısıdır” diyordu Erdoğan. Ülke borçlanıyordu, ülkenin borcu halkın sırtına yıkılıyor, paralar patronlara aktarılıyordu.

Laiklikten tamamen kurtulmak zorundaydılar

Bu yağma düzenini ayakta tutmak için “kutsal değerler” devreye sokulmalı, yurttaşların dini inançları her zamankinden daha fazla istismar edilmeliydi.

Zorunlu din dersleri, her köşeye İmam Hatip açılması, siyasetin tamamen dinselleştirilmesi, tarikat ve cemaatlerin hayatın her alanını işgal etmesi, özetle

laikliğin tamamen ayaklar altına alınması, artan hayat pahalılığı ve işsizliğe paralel uygulamalardı.

“Tarikatlar sivil toplum örgütüdür” diyordu AKP solcusu. Daha sonrasında “Yeni CHP”yi müjdeleyen Kemal Kılıçdaroğlu “laiklik tehdit altındadır diyemem” sözü ile sakinleştiriyordu laik duyarlılığı olan milyonlarca yurttaşı.

TKP yıllar öncesinde türbanı bahane ederek saldıran gericiliğin karşısına dikilmiş, “türban neyi örtüyor” sorusunu hiç korkmadan yanıtlamıştı. 1990’larda başlatılan türban tartışmasının insanların istediği şekilde giyinmesiyle, kıyafet özgürlüğüyle ilgisi yoktu. Türban Amerikancılığı, yoksulluğu, işsizliği, zorbalığı örtmek, gizlemek için cepheye sürülmüştü.

Türbanın arkasına saklanan gericiler artık uygun anın geldiğini düşünerek şort ve etek giyen kadınlara saldırmaya başladığında, daha önce gericilerle kol kola demokrasi mücadelesi verenler hiç bozuntuya vermeden özgürlük mücadelesine kaldıkları yerden devam ettiler. Sadece ellerindeki dövizler, ağızlarındaki sloganlar değişmişti.

Hükümet siyaseti, eğitimi, hukuku, devletin bütün kurumlarını dinselileştirirken Türkiye Komünist Partisi aydınlanma bayrağını ısrarla yükseltiyordu.

Geriye dönemeyiz, kurtuluş sosyalizmedir

Cumhuriyetin tarihsel kazanımlarına sahip çıkan, Türkiye’nin 1919-1923 uğrağını devrimci bir dönem olarak selamlayan, “yurtseverlik bizim genetiğimize kazınmıştır” diyen komünistler için bağımsızlık, egemenlik, laiklik gibi değerler ancak emekçi halkın elinde yeniden bir anlam kazanabilir, ancak Sosyalist Cumhuriyet bu değerleri kalıcı hale getirebilirdi.

AKP öncesine dönmek kurtuluş değildi. Çünkü AKP karanlığın başlangıcı değil, karanlığın yeni bir evresiydi. Kısa zaman içinde egemenliğini pekiştiren burjuva sınıf hızla Cumhuriyet’in devrimci kazanımlarını yok etmeye koyuldu, kapitalizm geliştikçe emek-sermaye çelişkisi keskinleşti. Sömürüye, emperyalizme, gericiliğe karşı halkın uyanış ve tepkisi ortaya çıktıkça, egemenler ama milliyetçilikle ama dincilikle saldırmaya başladı. Bir yandan da solun artan etkisini durdurmak için CHP’yi “ortanın solu” adlandırmasıyla yeniden yapılandırıdılar.

Bütün bunlar yetmedi, askeri darbeler patronların imdadına yetişti. Menderes, Demirel, Evren, Özal, Çiller ve diğer hükümetler döneminde AKP Türkiye’sinin tohumları atıldı.

Erdoğan ve arkadaşları kapitalist düzenin ve emperyalizmin Türkiye’ye armağanıydı!

Tarihi başa sarmayı deneyip yüzü geriye dönerek Cumhuriyetin kazanımlarının

korunamayacağı 2000’li yıllarda acı bir biçimde görüldü.

AKP sermayenin emekçilere saldırı aracıydı, Erdoğan bu saldırının anlaşılması için kutsal değerleri ve demokratikleşme yalanını yardıma çağırırken, meselenin özünden uzaklaşan siyaset tarzıyla “muhalefet” de ona yardımcı oluyordu.

Ancak işçilerin, kadınların, gençlerin rahatsızlığını yatıştırmak bir yerden sonra imkansız hale geldi. Tekel direnişi başta olmak üzere irili ufaklı emekçi eylemleri, kadınların gerici politikalar karşısında seslerini yükseltmesi, öğrencilerin sınav yolsuzluklarına karşı verdiği kitlesel tepkiler, daha büyük toplumsal patlamaların habercisiydi.

2000’lerin sonundaki Ergenekon ve Balyoz gibi operasyonlarla kimi direnç noktalarından kurtulan AKP iktidarının sözde demokratikleşme adı altında kendi iktidarını sağlama çabası istediği gibi sonuç vermiyordu. AKP’nin demokrasi masalı, “Yetmez ama Evet” sloganıyla tarihe ibretlik bir olgu olarak geçen liberaller ve onlarla birlikte hareket eden AKP destekçisi “sol” a rağmen inandırıcılığını yitirmeye başlıyordu.

Haziran Direnişi’nden korku başka arayışları tetikledi

Haziran Direnişi (2013), geniş bir toplumsal kesimin AKP iktidarının baskıcı ve dinci politikalarına, yaşam alanlarına dönük gerici müdahalelerine kapsamlı bir yanıt olarak ortaya çıktı. Sınıf karakteri zayıf olmakla birlikte İstanbul’ dan bütün Türkiye’ ye yayılan direnişi liberal, Avrupalı bir çizgiye çekmek için gösterilen bütün çabalar boşa düştü.

Toplumsal hareketlilik sermaye sınıfında kaygı uyandırıyor. Halkın öfkesinin bir noktadan sonra mevcut sisteme yönelmesinden haklı olarak korkuyorlardı.

Patronların kaygısı bundan ibaret değildi. Hakimiyetini güçlendiren AKP iktidarı seçeneksiz kaldığı oranda gerek ekonomi gerekse dış politikada daha özerk davranarak boyunu aşan zorlamalara kalkışıyor.

Sermaye sınıfının bir bölümü, emperyalist merkezlerin de yardımıyla AKP iktidarını kontrol etmek ve ona bir alternatif hazırlamak için faaliyetlerini hızlandırdı. İlk iş, sokağa dökülen kitleleri sakinleştirmek ve eve çekmekti. Ana muhalefet partisi CHP yaklaşmakta olan yerel seçimleri ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerini işaret ederek halkı sokak eylemlerini sonlandırmaya çağırıyordu. Aynı sırada Fethullah Gülen cemaatinin hamleleri başladı.

Yıllar boyunca devletin vazgeçilmez unsuru haline getirilen Gülen cemaatinin Erdoğan ile yaşadığı gerilim basit bir pasta kavgasının çok ötesiydi, ABD ve TÜSİAD sermayesi AKP iktidarını terbiye etmek için cemaati kullanıyordu.

Haziran Direnişii'nde laisist ve yurtsever bir yönelime giren halk kitleleri İslamcı ve Amerikancı bir iktidara karşı yine İslamcı ve Amerikancı bir seçeneğe ikna edilmeye çalışılıyordu.

Gerici bir isim olan Ekmeleddin İhsanoğlu'nun muhalefet tarafından 2014'te Cumhurbaşkanlığına aday gösterilmesinin, Haziran Direnişii'nde ayağa kalkan milyonlara küstahça meydan okunmasından başka bir anlamı yoktu.

AKP yorgunu yurttaşlar cemaatin yayınladığı yolsuzluk kayıtlarını izleyerek seçimleri beklemeye başladı.

Haziran Direnişii patladığında uzun bir süre boyunca alt yapısı oluşturulan Çözüm Süreci'nin ilanının üzerinden birkaç ay geçmişti. AKP iktidarı ile Abdullah Öcalan arasında aracılı ve doğrudan yürütölen görüşmeler sonuç vermiş, kamuoyuna açıklama yapılabilecek bir zemin oluşturulmuştu.

Ayrıntılarının halka açıklanmadığı bu süreç toplumda geniş bir kesimin AKP'ye olan öfkesinin arttığı bir döneme denk gelmişti. Haziran Direnişii'nin başlangıcında bazı temsilcileri aracılığıyla yönlendirici bir etki alanı yaratmaya çaba gösteren HDP (o zaman Barış ve Demokrasi Partisi) bu gerçekleşmeyince dönemin Eşbaşkanlarından Selahattin Demirtaş'ın açıklamasıyla halk direnişinin arkasında Ergenekoncular olduğunu söyleyerek devlet içinde Çözüm Süreci'ne karşı olanların Erdoğan'ı devirmek istediği görüşüne paralel bir girdi yapıyordu.

Çözüm Süreci'nin 2014'ün sonlarında çıkmaza girmesi ve ardından 2015 Haziran seçimlerinden sonra yoğun bir çatışma döneminin başlaması ile birlikte AKP ile PKK arasındaki görüşmelerin içeriğine dair bazı bilgiler kamuoyuna yansıdı. Oslo Görüşmelerinin yanı sıra İmralı Tutanakları adı verilen belgelerde Öcalan, HDP milletvekilleri ve MİT görevlilerinin başka konular dışında solun durumunu da görüştüğü göröldü.

Haziran Direnişii'nin liberal bir çizgiye teslim edilmemesi için büyük çaba harcayan birkaç siyasi oluşumdan biri olan Türkiye Komünist Partisi'nin içinde 2013 yılından itibaren kendisini açıkça hissettiren bir eğilimin 2014'te partiyi krize sokması bu döneme denk geldi. Başlangıçtan itibaren parti dışındaki liberal unsurlarla etkileşime giren bu eğilim daha sonra HDP kanalıyla parlamentoda temsil edilmeye başladı.

Türkiye Komünist Partisi bütün bu dönem boyunca solun bağımsız kimliğini savunmayı ve yaşatmayı bırakmadı. CHP ya da HDP ekseninde siyaset yaparak güç elde etmeye dönük stratejilerin sosyalizm mücadelesini hedefinden saptıracağı gerçeğinden hareket etti.

Cumhurbaşkanlığı sistemi, bir başlangıç değil halka karşı saldırıların bir devamıdır

2015 yılından itibaren Türkiye’de düzen siyasetinin dengelerinde çok büyük değişiklikler meydana geldi.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde CHP ile birlikte hareket ederek Erdoğan’ın karşısına Ekmeleddin İhsanoğlu’nu çıkararak Milliyetçi Hareket Partisi 2015’te gerçekleşen seçimlerden sonra muhalif konumunu hızla terk ederek iktidara yanaşırken, AKP’yi uzun bir süre boyunca kollayan, onunla iletişim kanallarını açık tutan ve Çözüm Süreci’ni onunla birlikte ören BDP-HDP, hükümet karşıtı bir konumlanış içine giriyordu.

2015 Haziran seçimlerinde tek başına iktidar olamayan AKP’nin yeniden seçime gitmesi ve Türkiye’yi şiddet sarmalının içine sokması, AKP-MHP işbirliğinin zeminini yaratmıştı. MHP lideri Devlet Bahçeli düne kadar Erdoğan’a uygun gördüğü hakaretleri şimdi Kılıçdaroğlu’na yöneltirken, HDP, AKP ile girdiği “Çözüm Süreci”nin Kürt emekçilere özgürlük ve eşitlik getirmeyeceğini söyleyenlere yakıştırdığı “faşist” nitelemesini bu kez iktidara layık görüyordu.

Perinçek başta olmak üzere kimi “muhalif” milliyetçilerin AKP iktidarında anti-empyalist bir direniş keşfetmesi tam da bu döneme rastladı. Liberalizm ile milliyetçiliğin ikiz kardeş olduğu, ikisinin de sınıf uzlaşmacılığı anlamına geldiği bir kez daha açıkça görülüyordu.

Türkiye’nin siyasi haritasında bu yer değiştirmeler olduğu sırada ABD yönetiminde etkili olan bir kanadın yönlendirmesiyle Fethullahçıların Erdoğan’a karşı darbe hazırlıkları olgunlaşmaktaydı.

Cemaatin uzun yıllardır devletin kritik kurumlarına resmen yerleşmiş olması ve AKP ile ayrıştırılmasının imkansızlığı bu darbe girişiminin hem güçlü hem de zayıf noktasıydı. İçinde çok farklı hizipleri barındıran bir siyasi oluşum olarak AKP’den Güleliliğin etkisini silmek imkansızdı. 15 Temmuz 2016’da darbe girişimi başladığında iktidar blokunun parçası olan birçok kişinin tereddüt ettiği, tavır almakta zorlandığı görüldü. Bu aynı zamanda darbe planlayıcıları arasında ikili oynayan, son ana kadar pazarlık yürüten ya da darbeyi Erdoğan’ın devrilmesi değil de zayıflaması için bir fırsat olarak gören unsurların varlığına işaret etti.

Cemaatin devlet içindeki gücü ironik biçimde darbe girişiminin başarısız olmasının nedenlerinden biri oldu. Aşırı yaygınlaşmış Fethullahçılar bir yandan güç kirlenmesine uğrarken diğer yandan hantallık, tutarsızlık ve kararsızlık gibi zaafı da bünyesine almıştı.

Erdoğan darbeyi fırsata çevirdi, ordusuna hakim olamayan, incek havalimanı bulamayan bir siyasetçi olmaktan hızla oyun kuran bir lidere dönüşüverdi. Bu aynı zamanda yıllarca Hizmet Hareketi diye kutsanan cemaatin FETÖ olarak tescillenmesi demektir.

16 Temmuz günü CHP demokrasi ve parlamenter sistemin savunusu adına Erdoğan'ın arkasında durup "Yenikapı ruhu"na ortak oldu. "Yenikapı ruhu" Haziran Direnişi'nde zirveye ulaşan direniş ruhunun yerine geçti. On yıllar boyunca halkı düzen adına yatıştırma görevi üstlenen "sosyal demokrasi" bir kez daha görevini başarıyla tamamlıyordu.

15 Temmuz Amerikancı darbe girişiminde komünistler yeterince toplumsallaşamamış olmanın bedelini ödedi. Bu girişimin karşısına ilk dikilmesi gereken soldu. Böylelikle Türkiye'nin iktidarın iki kanadı arasındaki bir kanlı hesaplaşmanın esiri haline gelmesinin önüne geçilebilirdi.

Zayıflık çoğu kez doğal ama her durumda dersler çıkarılması, aşılması gereken bir durumdur.

Darbe girişimini takip eden dönemde iktidar toplumsal ve siyasal alanı kontrol yeteneğini hızla artırdı ve Türkiye'yi Cumhurbaşkanlığı Sistemi'ne taşıyan süreç hızlandı.

Türkiye ekonomisinin 1980'lerden beri uygulanagelen sermaye birikim modeliyle daha da derinleşen sorunları mevcut siyasal yapının değişmesini dayatıyordu.

Aslında parlamentonun işlevsizleştirilmesi yalnız Türkiye'de değil bütün kapitalist ülkelerde emekçi halkın siyasal alandaki sözü ve etkisini azaltmak, sermaye egemenliğinin her tür denetimden azade bir biçimde hızlı karar almasını sağlamak için tercih edilen bir yoldu.

Bu yolu bizzat patronların açgözlü talepleri açmıştı. Yürütme erkinin, yani hükümetin elinin kolunun serbest olması özelleştirmeleri, işçi sınıfının haklarının gasp edilmesini, sermayeye kaynak aktarılmasını ve kamu mallarının talan edilmesini kolaylaştırıyordu.

Patronlar memnun ama kaygılı

2018'de bir kez daha Cumhurbaşkanı seçilen Erdoğan, sermayenin bu tercihi uç sınırlara taşıyarak bugün herkesin "tek adam rejimi" diye kodlamayı sevdiği denetimsiz/kontrolsüz bir yapı oluşturdu.

İktidarın alabildiğine özgürleştiği, ülkenin kararnamele hatta buyruklarla yönetildiği, seçilmiş yerel yöneticilerin yerine hükümetin istediği gibi kayyum atayabildiği bu yapının sermayeye hizmet ettiğini, dolayısıyla "Saray rejimi", "tek adam iktidarı" gibi

adlandırmaların meselenin özünü gizlediğini Türkiye Komünist Partisi ısrarla dilendirdiyordu.

AKP iktidarının elde ettiği güçten rahatsızlığını zaman zaman belli eden büyük sermayenin aslında rahatı yerindeydi. Onlara haklı olarak “sizin yararınıza düzenlemeler yaptık” diye sitem eden Erdoğan’ın istikrarsızlık yaratmasından ve elde ettikleri muazzam kârları riske etmesinden korkuyorlardı. Ancak AKP yalnızca sermayeye hizmet etmiyor, iktidara gelmeden önce belirlediği yol haritasını, Türkiye’yi tamamen İslamcı bir kalıba sokma hedefini hayata geçirmek, Suriye’de duvara toslayan Yeni Osmanlıcılığa yeniden gerçeklik kazandırmak için uğraşıyordu.

TÜSİAD sermayesinin bu yol haritası ile fazla sorunu yoktu. Tersine bu sürecin kendilerine yeni olanaklar yaratabileceğini düşünüyorlardı. AKP’nin bu yöneliminin yaratacağı risk ve belirsizliklerden kaygı duymasalar yıllarca açıktan destekledikleri iktidara arada ayar vermeye kalkmazlardı. Ancak AKP’nin tasarımını Türkiye toplumunun asla kabullenmeyeceğini ve dış politikada da ne bölge güçlerinin ne de emperyalist ülkelerin Erdoğan’ın hayal ettiği alanı açmayacağını gördükleri için iktidara alternatif bir seçeneğin ortaya çıkması için daha fazla çaba göstermeye başladılar.

Güvenilir bir muhalefet hem AKP’yi kontrol altına almak hem de bu becerilemezse, onun yerine bir hükümet seçeneği yaratmak için gerekliydi.

16 Nisan 2017 tarihinde gerçekleşen ve her açıdan şaibeli olan referandum Cumhurbaşkanlığı sistemine geçiş açısından önemli bir dönemeç olurken, 2018 yılında parlamento seçimleri ile aynı anda yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Tayyip Erdoğan yeni sistemle güçlendirilmiş yetkilerle Cumhurbaşkanı oluyordu.

2014 Yerel Seçimlerinde büyük kentlerde yaşanan usulsüzlük ve hilelere karşı tepkileri yatıştırmak için her yolu deneyen CHP, 2017 referandumunda ve 2018 seçimlerinde benzer bir tutum sergileyerek bir meşruiyet krizinin ortaya çıkmaması için görev üstlendi.

Sermaye sınıfının bu tür bir gerilim istemediği, bir yumuşak geçişle hükümet değişirken AKP döneminin kazanımlarını korumak istediği açıkça görülüyordu.

Millet İttifakı’nı da emperyalist ülkeler ve patronlar yarattı

ABD, Avrupa Birliği ve yerli/yabancı sermaye çevreleri ortak bir çaba içine girerek “Millet İttifakı”nın ortaya çıkmasını sağladılar. Geçmişte AKP’nin dostu olan liberaller, MHP’den kopan milliyetçiler, AKP’ye katılmayan İslamcılar, AKP gemisini terk edenler, darbecilikten yeniden siyaset alanına sürülen cemaatçiler, ana muhalefet partisi, herkes burada toplanır oldu. Daha önce AKP’ye örtülü destek veren HDP geleneği bu kez Millet İttifakı’nın örtülü de olsa bir parçası ya da

uzantısıydı. Bu parti kimsenin açıkça yanında göstermek istemediği ama kimsenin vazgeçemediği bir siyaset unsuru olmaya devam ediyordu.

2018 seçimlerinden bu yana (arada gerçekleşen 2019 Yerel Seçimleri dahil olmak üzere) düzen siyaseti Cumhuriyet İttifakı ve Millet İttifakı ekseninde şekillenen iki bloka ayrılmış yapısını korudu. Erdoğan'ın Millet İttifakı'nı dağıtmak için yaptığı hamleler başarısız olduysa bu Millet İttifakı'nın arkasındaki sınıf güçlerinin kararlılığındandı. Türkiye burjuvazisi ve emperyalist merkezler Erdoğan'la devam etmek gibi giderek zorlaşan bir yolu tercih etse dahi, bir daha ona geniş bir hareket imkanı tanımayacak. Kesin olan budur.

ABD ve Avrupalı emperyalistlerin Erdoğan'a bir türlü istediği krediyi açmamasının nedeni ortada: Güven vermiyor. Biden'ın ABD Başkanlık seçimlerini kazanması ile birlikte hükümetin ABD ile ilişkileri düzeltmek için yaptığı hamleler "Türkiye'yi yakında tutmak ama Erdoğan'ı rahatlatmamak" tavrı ile karşılaşılıyor. Öyle ki, zaman zaman açıkça "Erdoğan'ı değil Türkiye'yi önemsiyoruz" der bile oldular. Dolayısıyla iktidarın ABD ve AB ile ilişkileri yumuşatma girişimleri ancak sınırlı sonuç veriyor.

AKP'nin Batılı emperyalist ülkeler ile ilişkileri yenileme sürecinin sınırlı sonuç verdiğini söylemek, bu süreci önemsizleştirmiyor. Türk dış politikasında uzun bir süredir gerçekler gazete manşetlerinde değil, derinlerde yatıyor. İktidar "Batı karşıtı" söylemin kendisine toplumsal bir destek sağladığı ezberiyle hareket ederken, muhalefet de "İktidar bizi Batı'dan uzaklaştırıyor" şikayetine faydasına inanıyor. Bu tabloda Türkiye'nin NATO bünyesinde üstlendiği roller, bazı kritik başlıklarda ABD'den görev talep etmesi gibi olgular görmezden gelinirken, sürtünme noktaları öne çıkıyor.

Şu anda gerek ABD gerekse AB ile ilişkilerde bir istikrar yakalanmış gibi duruyor. Batılı emperyalist ülkeler, Erdoğan'ı Rusya'ya daha fazla ittirecek adımlar atmıyor, bunun karşılığında Erdoğan eskisinden daha özenli davranıyor.

Putin Rusyası da Türkiye'yi yeniden tam boy NATO eksenine itecek davranışlardan kaçındığı için Erdoğan en fazla sıkışması gereken başlıklardan biri olan dış politikada görece bir rahatlamayla hareket ediyor. Görece ve yanıltıcı olsa da, gündelik pozisyonlarla durumu kurtarmaya alışkın olan Erdoğan için bu rahatlık oldukça önemli.

Erdoğan'ı rahatlatan bir başka olgu, Türkiye'de Batı ile yaşanan sorunlardan rahatsızlık duyan sermaye çevrelerinin AKP'nin "proaktif dış politika" diye pazarladığı agresif tarzı tamamen terk etme niyetinde olmamasıdır. Dünyada emperyalist sistem içi çelişkiler Türkiye'nin tek yanlı bir dış politika tercihiyle hareket etmesini engelliyor. Bu anlamda "Baticı" Millet İttifakı'nın dahi, olası bir hükümette AKP'nin dış politika pratiğini bütünüyle terk ederek mütevazı ve uysal rollere dönmesi beklenmemelidir. AKP cenahının Amerikancılığı ile ünlü Savunma

Bakanı Akar bile Batı ile Rusya arasında dengeli bir politikadan yanaysa, bunun bir nedeni Türkiye burjuvazisinin bölgesel hırsları ve ABD'nin biçtiği rollere sığmak istememesidir.

Ancak bütün bunlar Türkiye burjuvazisi dahil olmak üzere uluslararası tekeller nezdinde yola Erdoğan ile devam etmeme eğiliminin giderek güçlendiği gerçeğini değiştirmiyor. Oldukça kaygan uluslararası koşullar ve hemen bütün büyük ülkelerin iç dinamiklerinde yaşanan sorunlar AKP iktidarına hâlâ bir hareket alanı sağlasa bile burjuvazi açısından Erdoğanlı bir modelin yaratabileceği risklerin yol açtığı endişe, dağılmak bir yana, her geçen gün daha da belirginleşiyor.

AKP iktidarını korumak için patronlara daha fazlasını veriyor

Türk lirasının aşırı değer yitirmesi ile birlikte yeni bir evreye giren ekonomik krize ilişkin Erdoğan ve ekibinin ortaya attığı çıkış yolunun sermaye sınıfını bütünüyle ikna etmesi de kolay gözüküyor. Gündeme gelen büyüme temelli modelin iyi düşünülmüş, önceden hazırlanmış bir politikalar bütünlüğünün parçası olduğu son derece tartışmalı. Siyasi çekişmeler ve destekçi toplumsal tabanın daralmasıyla zayıf düşen iktidar kendini kurtarmaya çalışırken, sermaye sınıfının önüne aceleyle hazırlanmış yeni bir teklifle gelindiği anlaşılıyor.

Bu teklif, Türkiye ekonomisinin kimi zaaflarına işaret etmekte, büyüme ve kapasite artırımını gibi cazip unsurlar içermekte, teknolojik yenilenme gibi iddialar taşımakta ve en önemlisi AKP'nin en iyi bildiği şey olan emeğin baskılanmasında kararlılık ilan etmektedir.

İhracat odaklı bir ekonomiyle cari açığı kapatma, ucuz işgücü ve başka teşviklerle yabancı sermaye yatırımlarını özendirme, yüksek enflasyonun sadece küçük bir kısmını telafi edecek ama toplumda patlamaları engelleyip "işler düzeliyor" hissi yaratacak ücret artışlarına izin verme planı AKP'yi kurtarmaya yeter mi?

Kışı atlattıktan sonra 2022 yazında gerçekleşecek bir baskın erken seçimi ya da 2023'te zamanında yapılacak seçimleri AKP'nin bu stratejiyle kazanması mümkün mü?

Emperyalist ülkeler ve patronlar Erdoğan'a bir şans daha verseler ya da bekleyip görmeyi tercih etseler, toplumsal ve siyasal dinamikler buna izin verir mi; daha doğrusu yüksek enflasyona rağmen AKP iktidarını sürdürebilir mi?

Halk ayağa kalkmazsa, Erdoğan'ın yeni emeğe saldırı programını krizin kârı diye cebine koyacak olan patronların iktidara kaybettiği toplumsal desteği bir kez daha kazandırması mümkün müdür?

Sermayenin güvenmediği, toplumsal tabanın desteğini kısmen çektiği, ABD ve AB'nin "yeter artık" dediği bir Erdoğan baskıyla, OHAL'le, yeni dış politika

maceralarıyla, seçimleri erteleyerek, seçim sonuçlarını kabullenmeyerek, hatta seçim yapmayarak önümüzdeki dönemi kendi hanesine yazabilir mi?

TKP bir siyasi parti olarak bu sorulara elbette yanıt arıyor. Ancak stratejisini yalnızca bu sorular ve yanıtlarına göre belirlemiyor.

Çünkü kamuoyunu meşgul eden bütün bu sorular bizi meselenin özünden uzaklaştırıyor, halkı edilgenleştiriyor, sistem içi çözümlerin dışındaki arayışların inandırıcılığını azaltıyor.

Oysa bugünkü ekonomik krize ilişkin öne çıkarmamız gereken başka gerçekler var. Krizin tek başına “Saray rejimi”nden, “tek adam yönetimi”nden kaynaklandığı doğru değil. Krizler kapitalist düzende kaçınılmazdır. Yalnız Türkiye gibi kırılabilirliği yüksek ekonomilerde değil piyasanın egemen olduğu bütün ülkelerde kendisini durgunluk, yüksek işsizlik ya da enflasyon, sermayenin değersizleşmesi, aşırı üretim, mali çöküş, dış borç krizi ve benzeri şekillerde gösteren, zaman zaman da uluslararası boyut kazanarak derin izler bırakan krizlerle karşılaşmaktadır.

Nitekim bütün dünyada şu anda yüksek enflasyon oranlarına tanık oluyoruz. Fiyat artışlarını Covid-19 pandemisine, tedarik zincirlerinde yaşanan kopmalara bağlamak kolayına kaçmak olur.

Kapitalizm uluslararası alanda pandemi öncesinde de kriz sarmalına girmişti. Pandemi sırasında bütün dünyada eşitsizlikler derinleşti, büyük tekeller muazzam kârlar elde ederken milyarlarca kişi daha da yoksullaştı, emperyalistler arasındaki rekabet ve çelişkiler keskinleşti, fabrika ve diğer üretim araçlarının özel mülkiyetinden kaynaklanan dengesizlikler arttı, plansız ve kâr odaklı yatırımlar insanlığın refahını artırmak bir yana, yoksulluğunu iyice belirgin hale getirdi.

Halkın asıl düşmanı kapitalistlerdir

Hayat pahalılığı, emekçilerden sermayeye kaynak aktarımından başka bir anlam taşımıyor. Mal ve hizmetlerin fiyatı işçi ücretlerinden hızlı artıyor, sömürü derinleşiyor.

Teknolojideki gelişmeler, verimlilik artışı iddiaları karın doyurmuyor, çarklar sürekli dönüyor, çalışma saatleri uzuyor ama insanlık fakirleşmeye devam ediyor. Türkiye’de de bugün yaşanan büyük felaketin sorumlusu herkesten önce patronlardır.

AKP hükümeti KİT’leri sudan ucuza sattığında onlar alıcıydı. Satın ya da devir aldıkları işletmelerden büyük kârlar elde eden, bir bölüm fabrikayı çürütüp kocaman arsaları ranta çeviren, ülkenin bazı sanayi sektörlerinin çöle dönüşmesine neden olacak barbarca yağmadan para kazananlar, patronlardı.

AKP hükümeti ormanları, kıyıları, ırmakları, madenleri, su kaynaklarını özel sektörün insafına terk ederken ellerini ovuşturup, herkese ait olan bu zenginlikler sayesinde kasalarını dolduran, doğayı, tarımı, ülkenin geleceğini tüketen patronlardı.

AKP hükümetinin emekçilerden topladığı doğrudan ve dolaylı vergilerle yarattığı ucuz kredilere üşüşüp onunla devlet ihalelerine giren, fabrikalar kuran, işine geldiğinde sahte iflas gösterip işçileri ortada bırakan patronlardı.

Halkın tasarruflarını, iştiraklerinde ya da sahip oldukları şirketlerde sömürdükleri işçilerin yarattığı değerleri diğer patronlara kredi olarak satarak hem kârdan pay alan hem de halkı yoksullaştıran banka ve benzeri finans tekelleri de aynı hesap.

Sermaye sınıfı bir bütün olarak AKP döneminde ihya oldu, benzersiz kârlar elde etti. Ekonomi dengesizleşmiş, tarım çökmüş, bulunan kaynaklar betona gömülmüş, birçok alanda sanayisizleşme yaşanmış, dış borçlar patlamış, doğa ve çevre yıkıma uğratılmış, ülkenin bağımsızlık ve egemenliği yerlerde sürünmüş, zerre umurlarında değildi.

Halkın yoksulluğu, borçların kamunun ve dolayısıyla yoksulların sırtına binmesi, yüksek işsizlik oranları, eğitim ve sağlık hizmetlerinin piyasanın elinde yavaş yavaş yok edilmesi, çalışma saatlerinin sürekli artması ise umurlarındaydı.

Umurlarındaydı, tam da bunları istiyorlardı çünkü halkın felaketi onların selametiymiş.

Türkiye Komünist Partisi işte bu nedenle “Saray aşağı Saray yukarı” muhalefetinin parçası değil. AKP’yi AKP yapan sermaye sınıfı ve emperyalistlerdir. Bu gerçeğin üzerini örtmelerine izin vermeyeceğiz.

Sömürüyü ve sermaye egemenliğini kimse meşrulaştıramayacak.

İşte asgari ücret pazarlıklarında yaşananlar. Rakamlar havada uçtu, muhalefet rakamlar telaffuz etti, hükümet “vatandaşı ezdirmeyiz” dedi, sendikalar sözünü söyledi.

Ne oldu?

Pazarlıklar sürerken, sadece bir ay içinde TL diğer para birimleri karşısında yüzde 40 değer kaybetti. Aralık ayı sonuna yaklaşırken asıl olarak döviz karşısında sermayenin kazancını korumaya dönük yapılan hamlelerin ise hayat pahalılığına hiç etkisi olmadı. Pazarda, markette etiketler her gün değişiyor, faturalar her ay bir öncekini katlıyor. Asgari ücrette tarihsel artış böbürlenmesi bir palavraya dönüşüyor.

İşte bunu bildiği için Türkiye Komünist Partisi asgari ücret konusunda rakam

telaffuz etmedi. “İşçi sınıfı, emekçiler ne alsalar haklarıdır” diyerek yurttaşların temel ihtiyaçlarının tamamının doğrudan karşılanmasını, bunun dışındaki harcamalar için herkese emeğine göre belirlenen bir ücretin verilmesi gerektiğini savundu.

Sosyalizm eşitlik, özgürlüktür, gelişkin bir demokrasidir

Barınma, ısınma, aydınlanma, su, iletişim, ulaşım, eğitim, sağlık ve beslenme temel ihtiyaçlardır. Bunun pazarlığı, asgarisi, azamisi olamaz.

TKP emekçiler iktidara geldiğinde bunların bedelsiz olarak sağlanacağını ilan ediyor.

Böyle bir değişiklik, yani insanca yaşam ancak ve ancak zenginliklere el koyan, sömüren, asalak bir sınıftan kurtulursak kurulacak. “Fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak” sloganının anlamı işte budur.

İşte bu yüzden devrim diyoruz, sosyalizm diyoruz.

Eşitlik başka türlü sağlanamaz. Özgürlük de...

Türkiye Komünist Partisi “ekmek yoksa özgürlük de yok” dediğinde bazıları yadırgamıştı. Bu doğaldı çünkü özgürlük kavramının içi boşaltılmış, daha doğrusu hepimize bu düzen sınırları içinde bir özgürlük ve demokrasi anlayışı dayatılmıştı.

Bugün bir inşaat işçisi, bir motokurye, bir sağlık emekçisi, torna tezgahının başındaki bir usta, bir yazılım emekçisi, bir öğretmen, kısacası ücretli emek sömürsüne maruz kalan kimse özgür değildir.

Sömürü düzeni hepimizi en temel ihtiyaçlarımızdan mahrum etmekte, çalışmak dışında boş zaman bırakmamakta, ailemiz ve dostlarımızla zaman geçiremez hale getirmektedir.

Kapitalist bir toplumda özgürlük yoktur, özgürlük mücadelesi vardır. Ve özgürlük mücadelesi, kapitalist bir ülkede özgürlüğün en çok serpiştiği alandır.

Demokratikleşme de öncelikle emekçi halkın bu sömürü düzenini değiştirme olanaklarının artmasıdır. Devrim hakkı en temel, en meşru haktır.

Biz komünistler için hep “yıkıcı” suçlaması yapıldı. Yıkıcılığın değişik türleri vardır. Bir açıdan bakıldığında kapitalizmden daha yıkıcı bir şey yoktur. Kapitalizm iyiyi, güzeli, doğayı, insanı tahrip, hatta yok etmektedir. Komünistler ise bu yıkıcı düzeni yıkıp yerine yeni ve insanca olanı kurmak istiyor.

İnsanlığın ulaşabileceği en gelişkin demokrasi biçimi olarak sosyalist demokrasiyi kurmak, komünistlerin yapıcı misyonunun bir parçasıdır.

Gelin muhalefet partilerinin ya da kendilerine taktıkları isimle Millet İttifakı'nın "güçlendirilmiş parlamenter sistemi"ni, bugünkü Cumhurbaşkanlığı sistemini ve bizim gelişkin sosyalist demokrasimizi kısaca kıyaslayalım.

Türkiye'de üç yıldır uygulandığı biçimiyle Cumhurbaşkanlığı Sistemi, yürütmenin, yani hükümetin bütün denetim mekanizmalarından kurtularak ülkeyi yönetmesi üzerine kuruludur. "Tek adam rejimi" bu sistemin karakteristik bir özelliği olsa da, sistemin ruhunu açıklamamaktadır. Erdoğan'ın etrafında oldukça geniş bir uzman ve danışman ağı kurulmuş, bu ağ ile "iş dünyası" arasındaki ilişkiler eşi benzeri olmayan bir biçimde doğrudanlaştırılmıştır.

Yıllardır yavaş işleyen bürokrasiden şikayet eden patronlar için bu en güzel haberdur. Çünkü aslında şikayet edilen kamusal ve toplumsal denetim süreçleri ile sermaye hareketlerini ve sömürüyü kısıtlayan mekanizmalardır. "Saray rejimi" diye Erdoğan'a indirgenen sistem, sermaye sınıfımızın ülkeyi yağmalaması ve emekçi halkı köleleştirmesi için son derece uygun bir yapıya sahiptir.

TÜSİAD başta olmak üzere sermaye temsilcilerinin şikayeti, bu sistemin kurumsallaşmaması ve Erdoğan'ın toplumsal desteği ve ideolojik güdülerini olan bir siyasetçi olarak bu denetimsizliği kendisi için kabul edilebilir sınırların ötesinde kullanmasıdır.

Patronlar kendileri için kuralsızlık istiyor ama siyasetçinin kuralsız davranmasından kaygı duyuyor. Çünkü kuralsız davranan siyasetçi zaman zaman kişisel hesaplarını sermaye sınıfının çıkarlarından önemli görmeye başlayabiliyor.

Dememiz o ki, Türkiye'de kuralsızlık ve denetimsizliği arzu eden, yıllarca bu konuda baskı kurup siyaseti ve devleti şekillendirmek isteyen hep patronlar oldu. Onları bugünkü sistemde rahatsız eden, Erdoğan'ın bu kuralsızlık ve denetimsizliği kendisi için de kullanmasıdır.

Gelelim parlamenter sisteme...

İnandırıcılığını kaybetmiş olsa gerek ki, muhalefet partileri "Güçlendirilmiş" diye bir ek yaptı. Parlamenter sistemde, Cumhurbaşkanlığı hükümet sisteminde neredeyse yok hükmünde olan Meclis, sistemdeki yerini "yasama organı" olarak alır. Halk milletvekillerini seçer, milletvekilleri kanunları yapar, hükümeti görevlendirir ve denetler.

Ancak gerçekte olan şudur:

Örgütsüzleştirilmiş halk, baskıyla, antidemokratik yasalarla, paranın borusunu öttüren medya yönlendirmesiyle dört ya da beş yılda bir sandığın başına gider ve tamamen liderlerin kontrolündeki partilerden biri için oyunu kullanır. Halk o andan itibaren devre dışı bırakılır.

Parlamentoda çoğunluğu sağlayan parti ya da partiler hükümeti kurarlar, böylece yürütme gücü parlamentodan ayrışır ve özgürleşir. Parlamenter sistemde şeklen Meclis'in ve milletvekillerinin hükümeti denetleme, hatta düşürme yetkisi olmakla birlikte, bu genellikle iktidar partisi içinde bir kriz yaşanmadan somut bir sonuç vermez.

Her dönem birkaç işçi ve emekçi ve sınırlı sayıda bürokrasi kökenli kişi dışında çoklukla iş insanlarından ya da siyasi ağırlığı olmayan popüler isimlerden oluşan parlamento, patronlar adına ve onlar için yetkisini çatır çatır kullanan yürütme erki yani hükümetin yanında bir "demokrasi" süsü olarak varlığını sürdürür. Aslında bu, sermaye diktatörlüğüne meşruiyet sağlayan biçimsel bir demokrasidir.

Bütün dünyada parlamentoların işlevi adım adım azaltılmış ve hükümetin yetkileri artırılmıştır. Yasama işlevinin kararnamelerle hükümetlere verilmesi yalnız Türkiye'ye özgü değil. Çünkü bütün dünyada tekeller kendi çıkarlarına daha iyi ve hızlı hizmet eden iktidarlar istemekte ve bunu artan rekabet koşulları ile açıklamaktadır. Konunun özü kâr hırsı ve arayışıdır.

Bu sistemi elbette beğenmiyoruz.

Sosyalizmde Meclis'in üzerinde hiçbir otorite olmayacak

Bizim kuracağımız demokraside toplumun tamamı örgütlü olacak. İşyerlerinde, mahallelerde, okullarda karar alma süreçlerine herkes dahil edilecek. Siyaset seçimlerden ibaret ve profesyonel siyasetçilerin icra ettiği bir meslek olmaktan çıkacak, bütün toplumu kapsayacak. Halkın temsilcileri seçildikten sonra toplumsal yaşamdaki rollerinden kopmayacak. Görevini yerine getirmeyen veya halka karşı suç işleyen milletvekilleri halk tarafından süresi dolmadan geri çağrılabilir. Meclis gücünü halktan alan tek iktidar organı olacak. Hükümet Meclis'in içinde kurulacak ve her adımında Meclis'e hesap verecek.

Hükümetin parlamentodan özgürleşmesinin yolunu açan Yasama ve Yürütme'nin birbirinden ayrılması ilkesinin yerine Meclis'in otoritesi konacak. Halkla Meclis, Meclis'le Hükümet'in birbirinden kopmasına izin verilmeyecek.

İşte sosyalist demokrasinin ana hatları.

Bize bunun gerçekleşmesinin zor olduğunu söylüyorlar. Aslında zor değil. Zorluğun kaynağı, paranın gücünü ve zorbalığını kullanarak böylesi bir gelişkin demokrasinin gündeme gelmesini, tartışılmasını engellemeleridir.

Parlamenter sistem yürürlükteyken "tek adam rejimi" denen Cumhurbaşkanlığı Sistemi nasıl gündeme geldiyse, sosyalist demokrasi de gündeme gelmeli ve gelecek. Halkımız sahte, biçimci ve sadece sermayenin yararlandığı bir demokrasiye mahkum olmayacak.

TKP'nin hedefi böylesi gelişkin bir demokrasi ve özgürlüğü yaratmak için gerekli koşulları sağlamak. Bu da paranın saltanatının sonlanması ile mümkün. Bize nasıl bu sahte demokrasi tek yol olarak gösteriliyorsa, serbest piyasa ekonomisi de alternatifi olmayan bir ekonomik sistem olarak dayatılıyor.

Fabrikaların, bankaların, büyük tarımsal arazilerin, madenlerin bütün topluma ait olmasında nasıl bir sakinca olabilir ki!

Özel sektörün, piyasa ekonomisinin, bireysel çıkarlara dayalı bir düzenin dünyayı ve Türkiye'yi ne hale getirdiği ortada.

Bu düzenin sorgulanması ve yıkılmasını gayri meşru ilan edenlere, açıktan sermaye diktatörlüğünü savunamadıkları için "zamanı değil şimdi başka şeylerle ilgilenelim" diyenlere asla boyun eğmiyoruz.

Mevcut düzeni ve bu düzenin egemenlerini karşıya almadan bugünü kazanamayız. Bugünü kazanmak, bütün kötülüklerin kaynağı olan sömürü düzeninin yıkılabileceği inancını kuvvetlendirmektir önce.

Çünkü halk, ancak bu inançla hareket ettiğinde, işsizlik ve hayat pahalılığı karşısında güç toplar, patronları geriletir.

Çünkü ancak bu kararlılık yobazın güvenini sarsar, laik ve aydınlık bir ülke isteyenlerin umudunu artırır.

Çünkü ancak böyle bir program emperyalistler karşısında eğilip bükülmez ve bağımsız-egemen bir ülke iradesini ortaya koyar.

Bu düzenin sınırları içinde kalarak elde edilecek hiçbir kazanım kalıcı ve hatta gerçek olamaz.

Asgari ücretin belirlenme sürecinde yaşananlar bunun en canlı kanıtı olmuştur. Sendikalar ve muhalefet konunun özüne hiç değinmeden rakam telaffuz etmiş ve Erdoğan beklentilerin üzerine çıkan bir ücret açıkladığında ne diyeceklerini bilememişlerdir. Oysa kapitalizm asgari ücretteki artıştan çok daha fazlasını bir ayda emekçinin cebinden almıştır.

Kapitalizm budur.

AKP gidecek... Ya sonrası!

Devrim ve sosyalizm diyen TKP'nin tarihi güncel meselelerde kararlı, somut ve kimi örneklerde kazanımla sonuçlanan mücadelelerle doludur.

İşten çıkarmalara, özelleştirmelere, hayat pahalılığına, laiklik karşıtı uygulamalara, paralı eğitime, İmam Hatiplere, yasakçılığa, militarist ve yayılmacı dış politikaya, NATO projelerine, yabancı üslere, Avrupa Birliği dayatmalarına karşı mücadele partinin gündeminden hiç düşmedi.

AKP iktidarı ile mücadeleyi hiç savsaklamadık.

Şimdi bize deniyor ki “hep birlikte AKP’yi gönderelim, sonrasına bakarız”.

Lafımızı hiç sakınmadık ama daha da açık konuşabiliriz. AKP gitmelidir, bir an önce.

Peki neden gitmelidir?

AKP sermaye diktatörlüğünü pekiştirmiş, emekçi halkı perişan etmiştir. AKP laikliği tamamen ortadan kaldırmıştır. AKP Türkiye’yi emperyalist dünyada daha bağımlı, daha maceracı, daha korunaksız hale getirmiştir. AKP bu ülkede kuralsız, kanunsuz bir yönetim şekli kurmuştur. AKP kadına, doğaya, çocuğa, bilime, sanata acımasızca saldırmıştır.

AKP’yi karakterize eden özellikleri, AKP’nin yarattığı tahribatın özünü görmeden “AKP gitsin” demiyoruz. Aklımızla, vicdanımızla, bilincimizle hareket ediyor, halkı uyutmuyoruz.

“AKP gitsin”.

Ama AKP onu var eden, onu iktidara taşıyan sermaye sınıfının, emperyalist ülkelerin marifetiyle değil halkın örgütlü gücüyle, halkın iradesiyle gitsin.

Muhalefet bir yandan “önce Saray’dan kurtulalım” demektedir, diğer yandan Saray’ı halkın karşısına diken TÜSİAD’a “AKP’ye laf söyle” diye yalvarmaktadır. Muhalefet bir yandan “AKP’nin ekmeğine yağ sürmeyin” diye bizden şikayet etmekte, bir yandan AKP’nin ekmeğini yağlayıp sonra memleketimizi talan eden Batılı emperyalist ülkelerden “tek adam rejimi”ne karşı tutum almalarını beklemektedir.

Altında sermaye sınıfının, emperyalizmin imzası olan, cemaat lobiciliği ve fonlarla desteklenen bir değişimin AKP karanlığını aydınlığa çevirmesi mümkün olabilir mi? Tersine karanlığın mutlaklaşması, zifiri karanlığa dönüşmesi olasılık dahilindedir. TKP AKP’yle mücadelesinde sermayeyle, gericilikle, emperyalizmle işbirliği yapmayacak.

TKP parlamento muhalefeti içinde yapılan işbölümünün, CHP yönetiminin “herkes kendi mahallesini toplasın” şeklinde özetlenebilecek rol dağıtımının bir parçası olmayacak. Millet İttifakı’na iliştirilmiş ya da eklenmiş bir “üçüncü ittifak”, sermaye sınıfına ve emperyalist ülkelere eklenmiş demek olur.

Peki seçimler geldiğinde tavrımız ne olacak?

Üç ilkemiz var: İşçi sınıfının bağımsız siyasetini seçim platformunda en güçlü şekilde temsil edeceğiz. Solun sınıfsal ve ideolojik geleneklerini ayağa kaldırmak isteyen siyasi güçlerin ortak ağırlığının artması için üzerimize düşeni yapacağız. Erdoğan ve AKP iktidarının siyasi ömrünü uzatmaya dolaylı da olsa yardım edecek bir konumlanış içine girmeyeceğiz.

Türkiye Komünist Partisi parlamento seçimlerine, kendi programı, kimliği ve adayları ile katılacak. Başka bir siyasi oluşumun çatısı altında parlamentoya temsilci yollamak, başından beri siyaseten ve ahlaki olarak kabul etmediğimiz bir taktik olduğundan gündemimizde bulunmuyor. Sınıfsal zeminde, bugünkü sömürü düzenini sorgulayan, anti-empyralist ve laiklikten yana, partilerin eşitliği ve bağımsızlığının korunduğu bir ittifakın kurulması da seçim stratejimizin önemli bir halkası olmaya devam ediyor.

Türkiye Komünist Partisi milletvekili adaylarını bütün örgütlerinde, semt evleri, işçi evleri ve köy evlerinde parti üyeleri, gönüllüleri ve dostlarıyla birlikte belirlemeye başlıyor.

Bugün için parlamento seçimlerindeki tutumumuza ilişkin söylenebilecekler bunlardır.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde emekçi halkı temsil eden, yurtsever ve aydınlanmacı bir adayın çıkarılmasını partimiz başından beri savunmaktadır. EMEP ve Sol Parti ile yürütmekte olduğumuz görüşmelerin de gündem başlıklarından biri olan bu konuda dostlarımızın kaygılarını ciddiyle ele alarak yaklaşımımızı daha ayrıntılı hale getirdik.

TKP, Cumhurbaşkanlığı Sistemi'ni reddetmektedir. Türkiye'nin tek tek kişilerin çabasıyla ya da lidere dayanan bir siyaset anlayışı ile düzluğe çıkacağını düşünmeyen bir parti olduğumuz da açık. Bununla birlikte 2023 ya da daha önceki bir tarihte yapılacak seçimlerin kritik unsurunun Cumhurbaşkanlığı seçimi olacağı görülüyor. Cumhurbaşkanlığı seçiminde bir seçenek ortaya koymayan/koyamayan solun seçim sonrasında ya da parlamento seçimlerinde ne kadar ciddiye alınacağı tartışmalıdır.

Bu yaklaşım, istemeden de olsa Erdoğan'ın kazanmasına yardımcı olmama kaygısı ile çelişmiyor. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde henüz adaylar belirginleşmemiş, tarafların nasıl bir taktik geliştirecekleri ortaya çıkmamış, seçimlerin ikinci tura kalıp kalmayacağı belli olmamış durumdadır.

Emekçi halkımızı temsil eden bir adayın gerektiğinde geri çekilmesi mümkündür. Burada esas olan, Erdoğan karşıtlığının Millet İttifakı'nın adayına ya da düzen içi seçeneklere mahkum olmadığını, dahası iktidarın ekonomik ve siyasal politikalarına karşı en etkili ve tutarlı mücadeleyi komünistlerin vereceğini açıkça göstermektir.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin iki aday arasında kilitlendiği bir ortamda “Erdoğan’a oy yok” tavrı en güçlü devrimci seçenek olarak öne çıkıyor. Boykot ya da oy vermemeye çağrı için Türkiye’deki mevcut koşullar uygun gözüküyor. Toplumun çok geniş bir kesiminin ne yazık ki siyaseti seçimlere daraltan yaklaşımlara ikna olmasını görmezden gelemeyiz.

Türkiye Komünist Partisi, Millet İttifakı’nın çıkaracağı aday ve ittifakın kendisine ilişkin sözünü daha da belirginleştirerek halkı seçimlerde Erdoğan’ı yalnızlaştırmaya çağırması gündemine alıyorsa bu, tarihte zaman zaman komünistlerin karşısına çıkan özgün bir durumun Türkiye’de kendini hissettirmesindedir. Türkiye’de devrimciler Erdoğan’ın siyasal varlığının yol açtığı tıkanmadan bir an önce kurtulmalıdır. Çok geniş bir kesim, Erdoğan’a duydukları tepki nedeniyle, meselelerin özünü görememektedir. Bütün cephanesini Millet İttifakı’na yığmaya başlayan sermaye düzeninin foyasını ortaya çıkartmak için AKP iktidarının aradan çekilmesinde büyük yarar vardır.

Türkiye Komünist Partisi seçimler öncesindeki mücadelelere ve seçim sonrasındaki zorlu döneme en az seçimlerin kendisi kadar önem veriyor. Bu konuda dost partilerle anlamlı bir ortaklık yakalamış durumdayız. Bu ortaklığın Cumhurbaşkanlığı seçimlerine de yansması için üzerimize düşeni yapmaya ve dile getirilen kaygıları bertaraf etmek için ilkelerimizi koruyarak belli adımlar atmaya elbette hazırız.

Millet İttifakı ve özellikle CHP toplumdaki “Erdoğan artık gitmeli” beklentisini şimdiye kadar olduğu gibi seçim sürecinde de istismar etmeye çalışacak. Bu anlamda Türkiye toplumunun direncini daha da düşürecek bir adayın ortaya çıkması kimseyi şaşırtmaz.

Bütün bunları konuşmak için daha zamanımız var.

Emekçi halkın Cumhurbaşkanı adayını çıkarmak için çabalarımızı sürdüreceğiz, dost partilerle görüşmelere devam edeceğiz. Çizdiğimiz çerçevenin sınırları içinde, somut durumu değerlendirerek tavır belirleyeceğiz.

EMEP ve Sol Parti ile görüşmelerimiz sürüyor

Türkiye Komünist Partisi’nin EMEP ve Sol Parti ile sürdürdüğü görüşmeler kendisini seçimlerle sınırlamıyor, esas itibarıyla güçlü bir mücadele odağının yaratılmasını hedefliyor. Bu görüşmelerin bileşenleri başka siyasi yapılarla ikili görüşmeler de yaparken, üç parti arasında ortaya çıkan zemine özel bir anlam yüklüyor.

Partimiz üç partinin net, anlaşılır bir deklarasyonla toplumsal ve siyasal bir çağrı yapması için yapıcı bir tutum sergiledi, öneriler yaptı. Çeşitli nedenlerle şu ana kadar böyle bir çağrının gerçekleşmemesi, üç parti arasında oluşan anlayış birliğini değersizleştiriyor.

Bu sürece farklılıklarımızı bilerek girdik, birbirimizi daha iyi anladık, sorumlu ve açık bir ilişki geliştirdik. Bu kadarıyla bile son derece anlamlı olan bu zeminin önümüzdeki dönem daha sağlam ve verimli hale gelmesi için TKP üzerine düşeni yapacak.

Özellikle üç parti arasında seçimlere dair yaklaşım farklılıkların şu ana kadar aşılmadığı görülüyor. Birlikte mücadele kültürünün yaratılması, emekçi halkın bağımsız sesinin güçlenmesinin bu farklılıkların azalması, hatta ortadan kalkmasına yardımcı olacağına inanıyoruz. Ayrıca üç partinin yayıncılık, sendikalar, emekçi kadın mücadelesi, gençlik çalışması gibi başlıklarda üretken ve devrimci bir işbirliğini hayata geçirebileceği düşüncesindeyiz. Devrimci bir siyaset ahlakının geliştirilmesi ve solun düzen siyasetinin çürütücü etkisinden arınması için de üç partinin yapabilecekleri olduğu ortadadır. TKP dost partilere bu bağlamda Konferans kararı haline getirilen açık bir öneri ve değerlendirme sunmaktadır.

TKP varlığını ve mücadelesini işbirliği veya ittifak arayışlarına indirgemedi, sorumlu, tutarlı, kapsayıcı ve dönüştürücü bir siyaset tarzına devam edecek. 2019 Yerel Seçimlerinde Dersim’de gerçekleştirdiğimiz ve aslında daha öncesinde Ovacık deneyinde başarılı olan ittifaka ilişkin yaklaşımımız buna bir örnektir. Söz konusu ittifak genel değil yerel bir karakter taşımakla birlikte “halkçı bir belediyeçilik” anlayışı açısından tüm ülkede heyecan yaratmış ve komünist hareketin meşrulaşmasına yardımcı olmuştur.

Türkiye Komünist Partisi adıyla girilen ve kazanılan Belediye Başkanlığı seçimlerinden sonra partimiz bu başarıya kendi başına sahip çıkmamak için özenli davranmış, yerel yönetimle ilgili en küçük bir pazarlığa girmemiş ve talepte bulunmamış, olanakları ölçüsünde kayyum döneminden kalan borçların tasfiyesine yardım etmiş, bilimsel ve kültürel alanda kentin ihtiyaçlarına hitap eden faaliyetler yürütmüş, ittifak bileşenlerinden SMF’nin zaman zaman ittifak hukukuna uymayan yaklaşımlarına rağmen yapıcı ve sorumlu bir tutumu korumuştur.

Cumhuriyet’in kuruluş dönemi başta olmak üzere Türkiye tarihine, dünya işçi sınıfı hareketine, Kürt sorununa bakışta birbirinden oldukça farklı düşüncelere sahip olan güçlerin yerel bir ittifakta yan yana gelmesinin zorluklarının aşılmasında partimiz üzerine düşeni bugüne kadar yapmıştır. Halkçı bir belediyeçilik anlayışının mümkün olduğu düşüncesinin güçlenmesi bu sabır ve sorumlu davranışın en büyük ödülüdür.

CHP ve HDP’ye ilişkin bakışımız ilkeseldir

Türkiye Komünist Partisi’nin CHP ve HDP’ye ilişkin tavrı özellikle her seçim döneminde bir tartışma konusu olduğundan bugün bir kez daha üzerinde durmayı gerektiriyor.

Partimizin siyasi oluşumları hangi kriterlerle değerlendirdiğini defalarca ve herhangi bir belirsizlik bırakmaksızın dile getirdik. CHP ülkenin önemli siyasi oluşumlarından biri olarak, son 50 yılda uzun süre iktidara gelmemesine karşın sermaye düzeninin

korunmasında büyük işlevler üstlenmektedir. Yıllar önce Bülent Ecevit'in açık ve dürüstçe söylediği gibi, CHP toplumun sola kaymasını engellemek için düzenin soluna yerleşen bir partidir. CHP'ye sol duyu ile katılan ya da onu destekleyen geniş bir kesimin varlığı bu gerçeği değiştirmiyor. Tersine, CHP'de gerçekten sola inanan insanların var olması, CHP'nin solu durdurma misyonunda başarılı olması için neredeyse bir zorunluluk.

Türkiye Komünist Partisi, "CHP'nin AKP'den daha tercih edilir olması" ile ilgilenmiyor. CHP'ye gönül veren ama yüreği solda olan herkes TKP'nin dostudur. Ancak CHP'nin Türkiye'de devrimci mücadelede en büyük engellerden biri olduğu gerçeğini bir kenara koyamayız.

Son yıllarda CHP sol görünümüyle toplumun sola kayışını engelleme misyonunu, toplumun yüzünü sola dönmüş kesimlerini sağcılaştırma misyonu ile değiştirmiştir. Eski CHP ile Yeni CHP arasında özde bir fark görülmemekle birlikte, CHP yönetiminin üstlendiği bu yeni görev halkımız açısından son derece büyük bir tehdittir ve başarısızlığa uğratılmalıdır.

Türkiye sağının, İslamcılığın ve milliyetçiliğin ülkeyi getirdiği yer ortadayken toplumu "Türkiye sağcıdır" yalanına ikna etmek isteyen CHP yönetiminin karşısına dikilecek, emekçi halk ve aydınlar arasındaki CHP bağımlılığını ortadan kaldırmaya çalışacağız.

Bazı açılardan Türkiye'nin ikinci sosyal demokrat partisi olarak adlandırılabilir HDP'nin gelişimi ise kuşkusuz oldukça farklı dinamiklerin ürünüdür.

Kürt sorununun Türkiye'de yoksul köylü hareketi temelinde bir toplumsal dinamiğe evrildiği 1980'lerden bu yana ulusal karakterli bir hareketin barındırabileceği bütün çelişkiler birbiri ardına kendini hissettirmiş ve bu hareketin sınıfsal, ideolojik karakterinde ve siyasal konumlanışında kayda değer değişiklikler yaşanmıştır.

Önemli bir siyasi güç olarak HDP bu süreçten bağımsız ele alınamaz. Kürtlerin bu ülkede ve diğer bölge ülkelerinde yaşamakta olduğu sorunların ağırlığı, Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerinin meşruluğu ile HDP'nin sınıfsal, ideolojik ve siyasal karakteri arasındaki ayrımı görmezden gelerek yapılacak bir değerlendirmenin de sağlıklı olması mümkün değildir.

Türkiye Komünist Partisi geçtiğimiz yıl içinde Kürt sorununa ilişkin yaklaşımını ana hatlarıyla ve yeniden kamuoyu ile paylaştı (*Kürt Sorununda Muhatap Emekçi Halktır* açıklaması)

Kürt halkı içerisinde önemli bir desteği olması HDP'yi Kürt emekçilerinin temsilcisi yapmıyor çünkü siyasi parti programıyla, önemli meselelerdeki tutumuyla, ittifaklar

politikasıyla değerlendirilebilir. Bu açıdan bakıldığında homojen bir yapıya sahip olmayan ve içinde devrimciler dahil olmak üzere çok farklı unsurları barındıran HDP'nin üç temel başlıkta, sınıf çelişkilerine yaklaşım, emperyalist merkezlere dönük tavır ve laiklik konusundaki konumlanışı belirsizlikten öte yanlışlarla dolu.

Türkiye'de emek ile sermayenin uzlaşmasına dayalı hiçbir yönelimin solda tutunması mümkün değildir. HDP'nin Türkiye siyasetinde elde etmek istediği yer ve bu doğrultuda zaman zaman düzenin egemenleriyle yapılan pazarlık ve görüşmeler "sol" tanımına sığmıyor. Bununla birlikte HDP'ye ya da benzer oluşumlara sistemde yer açmanın zorlukları da ortada ve bu zorluklar HDP'yi dinamik ve değişime açık bir siyasi özne haline getiriyor. Uzun süredir yöneticilerinin çok büyük bölümü cezaevinde olan, belediye başkanları ve milletvekilleri temelsiz gerekçelerle tutuklanmış bir siyasi parti olarak HDP'nin sabit ideolojik ve siyasal koordinatlara sahip olmasında güçlükler var.

Türkiye Komünist Partisi, ne olursa olsun, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu gayri meşru gören, emekçi halkı etnik kimlikler üzerinden ayrıştıran ve milliyetçiliğin karşılıklı tırmanışına vesile olan, ulusal ayrımcılık ve baskıyı emperyalist güç ve projelerle ilişkilenebilir bir gerekçe olarak gösteren siyasi yapılarla mesafesini koruyacağını şu ana kadar defalarca söyledi. Bu mesafe "demokrasi mücadelesi" adına kapanamaz çünkü demokrasi mücadelesi tam da emekçi karakterli, anti-emperyalist, aydınlanmacı karakterde olan ve kimliklere değil sınıfsal dinamiklere yaslanması gereken bir mücadeledir.

Buna ek olarak Kürt yoksul köylü hareketi olarak kendisini gösteren ulusal hareketin zamanla yaşadığı ideolojik ve siyasal değişimin bir kaynağı Türkiye işçi sınıfı hareketinin zayıflığıdır. Türkiye solunun kendi bağımsız varlığı ile bütün uluslardan emekçiler içinde güçlenip toplumsallaşması Türkiye'nin siyasal dengelerini baştan aşağıya değiştireceği gibi, Kürt sorunu eksenli taraflaşmaları da olumlu yönde etkileyecektir.

Bu anlamda TKP Türkiye'de işçi sınıfının birliği ve bağımsız bir güç haline gelmesi, anti-emperyalizm ve laikliğin daha geniş bir kesim tarafından temsil edilmesi için her tür etkileşime ve yapıcı tutuma hazırdır. TKP'nin kabul etmeyeceği, kendi iç işlerine müdahale edilmesi, şu ya da bu nedenle temel ilkelerini askıya almak ve sınıfsal-ideolojik açıdan bir belirsizliğin parçası olmaktır.

Çağrımız emekçi halka, tüm yurtsever ve devrimcileredir

Türkiye Komünist Partisi önümüzdeki yakın geleceği, emekçi halkın sermaye düzenine karşı ayağa kalkacağı tarihsel bir dönem olarak görüyor. Parti bütün gücüyle bugünü ve yarını kazanmak için uğraşüyor ve işçilere, öğrencilere, köylülere, aydınlara partiye, TKP'ye katılma çağrısı yapıyor.

TKP düzenin sola vermek istediği "denge ve denetleme" rolünü, sömürü ve

eşitsizliğe makyaj işlevi görmeyi reddediyor. Sosyalist bir Cumhuriyet, 2023'e yaklaşırken, temel hedef ve şiarımızdır.

Parlamentoya, popüler kültür alanına ve sosyal medyaya sıkışmış bir muhalefet ya da solculuğun sonuç alıcı olmadığı, hatta sermaye düzeninin restorasyon hazırlığına açıkça hizmet ettiği görülmektedir. Artan hayat pahalılığı ve dayanılmaz hale gelen yoksulluğa dönük tepkilerin ölçeği ile sözünü ettiğimiz alanlarda çıkarılan gürültünün orantısızlığı fazlasıyla düşündürücüdür. TKP, örgütlü ve ilkeli bir mücadele hattı dışında hiçbir çözüm olmadığını göstermeye karardır. Partiye son dönemde artan ilgi, bu kararlılığı emekçi halkımızın da giderek daha fazla benimsediğini göstermektedir.

Ağır ekonomik koşullar altında çare arayan halkımız için ve halkla birlikte çareyi, dayanışmayı, umudu, mücadeleyi örgütleyeceğiz ve memleketimizi karanlıktan çıkaracağız.

TKP Türkiye'nin geleceğidir. Gelin geleceğimizi ellerimize alalım ve umudu yeşertelim. 2022 Olağanüstü Konferansı, Türkiye Komünist Partisi'ne

- *Hayat pahalılığı ve yoksulluğun ağır baskısını hisseden halkın tepkisini örgütlü mücadeleye dönüştürme*
 - *Bütün semt evleri ve işçi evlerini dayanışmanın yeşerdiği üsler haline getirme*
 - *Dost güçlerle birlikte emekçilerin anti-emperyalist ve laik cephesini, blok ya da ittifakını yaratma*
 - *1 Mayıs'a kadar 5000 yeni üye ve gönüllü hedefini hayata geçirmek için her tür aracı geliştirme*
 - *Partinin artan maddi kaynak ihtiyacı için etkili ve yaygın bir kampanya örgütleme*
 - *Partinin yaklaşan parlamento seçimlerindeki adaylarını belirleme sürecine derhal başlama*
- görevini vermektedir.

Yolumuz zordur, yolumuz açıktır.

“Bir adım daha ileri” diyor, mücadeleye devam ediyoruz. AKP'ye boyun eğmeyen halkımızın sömürüye karşı ayağa kalkacağı bir büyük kavgayı kararlılıkla örgütlüyoruz.

TKP Türkiye işçi sınıfının akli ve vicdanı, ülkenin onurudur!

Yaşasın komünizm, yaşasın Türkiye Komünist Partisi!

